

И имъ даде керка Ангелина,
Имъ то'ари азно неброено
И краль лепо ми 'и попратило.

146.

Шаина робина и Марко.

Отбегнала Шаина робина
Отбегнала отъ града Стамбола,
Попленила зелена пастуфа,
Отбегнала во гора зелена,
Ми удрила зелена чадора.
Личба личитъ цара отъ Стамбола,
Личба личитъ три дни и три ноке —
„Кой є юнакъ одъ юнака роденъ,
Да ъ на'итъ Шаина робина,
Вамо жива да ми ъ донеситъ,
Ясъ му да'амъ два бѣли градо'и,
Ясъ му да'амъ града Каменліа,
Скопє града до ті'окъ Вардара.“
Никой ми съ тога не наймело,
Наймело съ жълто-но Еврейче:
„Айти тебе цара отъ Стамбола:
Дай ми менъ седумдес'тъ юнаци,
Ясъ ке пойдаъ во гора зелена,
Ке загубамъ Шаина робина,
Ели жива ке ти ъ донесамъ.“
И ми зеде седумдес'тъ юнаци,
Ми отиде во гора зелена.
Какъ приближа край зелени чадоръ,
Силно одитъ жълто-но Еврейче.
Одъ далеку Шаина му викатъ:
„Застойте съ седумдес'тъ юнаци,
Да си зберамъ моя цѣрна коса!“
Ѣ сторі'е редъ и седна'е,
Разседна'е по руда ледина.
Дур' си собра своя цѣрна коса,
И запрегна поли и рѣжа'и,
И ми явна кобила ластойца,